

נשמתא דאורייתא

גיליון 354 • שבת פרשת פי-תשא • ח"י אדר-ראשון התשע"ט

מרבין בשמחה - חלק שלישי

איך אפשר לשמח?

אבא/אמא: אנו נמצאים כבר בעצומה של שמחת חדש אדר, אחרי שחגגנו את פורים קטן ואנו הולכים ומתקרבים לפורים גדול. בשבועות הקודמים למדנו כמה חשוב לשמח ואיך אפשר באמצעות ההתבוננות להגיע לידי שמחה. הן מכה קרוב אלינו בכל עת והן מכה שאנו זוכים לשמח אותן על ידי שאנו עושים לו יתברך דירה בעולם הזה התחתון, בקיום התורה והמצוות והפיכת החשך והחמירות של העולם לאור ולקדושה.

אבל כאן משהו קצת מציק ומפריע לנו לשמח. למה זה לא הולך כל כך בקלות? מדוע היצר הרע בא ומפיל לנו מחשבות לא טובות ומנסה להכשיל אותנו במעשים לא טובים? אלו רק זכינו להיות במדרגת ה'צדיק' שאין לו בכלל יצר הרע...

שמחת הנצחון

ילד/ילדה: בספר התנ"ך מלמד אותנו אדמו"ר הזקן שאם אנו מצליחים להתגבר על היצר הרע ולדחות את המחשבות הרעות או המעשים הרעים שהוא מנסה להכשיל אותנו בהם - לא זו בלבד שאנו לא צריכים להיות עצובים מאוד מכה שיש לנו יצר הרע שמנסה להכשיל אותנו, אלא עלינו אף לשמח בכך שאנו מצליחים להתגבר עליו, ובכל התגברות כזו אנו זוכים במצוה.

לעתים זו השליחות שלנו בעולם - להתגבר על היצר, ובכך

עד שנאלצו לירות באויר כדי להפחידם, אולם הדבר לא הזיק לאף אחד, לא לבני-ישראל ולא לערבים. וכך הגיעו השלוחים לאנשי החיל והיתה שם התועדות פורים שמחה שכללה את כל הפרטים הנצרכים בפורים.

לאחר מכן שבו השלוחים בחזרה לירושלים עיר הקדש בריאים ושלמים, שמחים וטובי לב.

לא להתפעל מהחשך

"וכיון שנמצאים אנו ב"חשך כפול ומכפל" של הימים האחרונים של הגלות, וכפי שרואים בליקל כפשוטו, שכלל שמתקרבים לעלות השחר מתגבר החשך יותר - דרושה אפוא מזמן לזמן התעוררות באמצעות ענין היוצא מדרך הטבע, כדי לעורר שלא יתפעלו מן החשכה השוררת בהעלם והסתרת של הגלות".

קריאת מגלה לחילים במחסום

© d'm creative

לע"נ

הרה"ח הרב אברהם חיים

בן הרה"צ הרב יהושע אשר ע"ה

רויטבלאט

נלב"ע י"ט אדר תשע"ג

ת.נ.צ.ב.ה.

נדפס ע"י ולזכות משפחת רויטבלאט

להצלחה רבה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

מעונין להקדיש את פעילות אבות ובנים / נשמתא דאורייתא?

ניתן לפנות למענדי אלפרוביץ 0523017770

גיליון 354 כי תשא

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

בדרכי החסידים

"לא יכרע ולא ישתחוה"

מסירות נפש של 'שלוחים' כפי שספר על ידי הרבי

"בהקשר ל'מכצע פורים' ראוי לספר מעשה שארע (בשנת תשל"ו), שממנו רואים שכאשר יהודי צועד בג'און יהודי' אזי אין לו ממה לחשש, ואדרבה הוא מנצח, ולא זו בלבד שלא נגרם מכה נזק ליהודי, אלא גם האינו-יהודי אינו נזוק:

משלוחי מנות לחילים

"היתה בקשה שיביאו (לחילים) משלוח-מנות יחד עם דברי התעוררות הלקוחים מהמגלה, שאין מה להתפעל מפני מאה עשרים ושבע המדינות השיכות למלך אחשוורוש, כי אם (=אלא) "לא יכרע ולא ישתחוה", שלא צריך להתפעל מהם ויקים "ליהודים היתה אורה".

ובקשה זו היתה במיוחד שיביאו משלוח-מנות ליהודים שזכו להגן על ארץ-הקדש בגופם, משום שהם מצויים באותם מקומות בארץ-הקדש שם דרושה הפקדה (כנגד האויב).

נסעה אפוא שירה של כמה שלוחים לחילים ואנשי הצבא הנמצאים בשכם, להביא עבורם משלוח-מנות ודברים המשמחים, כיון וכיוצא-בזה, עם דברי שמחה והתעוררות.

מחסום בדרך לשכם

"לנסיעה זו הצטרפו לשמירה נהג ושני אנשי צבא, או איש צבא אחד. ברם, הערבים אינם רוצים שיכנסו חילים נוספים, או בכלל יהודים, לשכם וסביבותיה, וכשהגיעו מרחק מה לפני שכם, גלו שהדרך חסומה. והמזכיר לא היה רק במחסום, במניעה ועכוב של אבנים עצים ועפר, מסוג הדומם, אלא שהיו שם גם ערבים.

חשב הנהג בלבו, לשם מה עליו להסתכן ולקחת אחריות על עצמו ועבור השלוחים - מוטב שתתכצע השליחות בזמן אחר ועל ידי אחרים, מאשר להסתכן בפרוק המחסום ובעמות עם הערבים העומדים לידו.

"דבר אל בני ישראל ויסעו"

"אך השלוחים אמרו בפשיטות, שכיון שיש בידם שליחות ללכת ולעודד יהודים ולשמחם בשמחת פורים, לספר להם ש"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", וכי זה אינו ענין של "למפרע" (משהו שהיה בעבר), אלא של "כן תהיה לנו", ולא רק במקום אחד אלא במאה עשרים ושבע מדינות, הרי שאין להתחשב במחסום של עצים אבנים ועפר, ואף לא אם מצויים שם ערבים, משום שהם אינם בעלי בחירה, ודבר ברור הוא שכיון שהולכים לעשות דבר טוב לא יארע מאומה. כך שדלו השלוחים את הנהג ואיש הצבא שלא יפחד לנסע מחשש שינזקו השלוחים, אלא ימשיך בדרך.

הנהג נסע קדימה והדף את המחסום. הללו נסו לגלגל מספר סלעים,

אנו זוכים לגרם נחת רוח רבה לקדוש ברוך הוא.

זהו ההבדל לפי התנאי בין ה'צדיק' שהצליח לבטל לגמרי את היצר הרע, לבין ה'בינוני' שכל הזמן נלחם עם היצר ומנצח אותו.

מרש נצחון

אבא/אמא: בלשון הרמב"ם זה נקרא: "החסיד המעלה" - אדם שהשליחות שלו בעולם היא להוסיף בעוד ועוד קדושה, ולא להלחם עם הרע, ו"הכובש את יצרו" - אדם שהשליחות והתפקיד שלו בעולם הם להלחם עם היצר הרע ולנצח אותו כל פעם מחדש.

ועל כך אמר איוב "בראת צדיקים" - אנשים שמסגלים לנצח את היצר לגמרי. "בראת רשעים" - אנשים שיש להם יצר הרע, אך בכוחם להתגבר עליו תמיד וכך להגיע לדרגת ה'בינוני'.

נקודה משיחה

מטבע של אש

ילד/ילדה: אחרי חטא העגל, אנו לומדים בפרשת 'כי-תשא' על הצווי שכל איש מבין עשרים שנה ומעלה יתן מחצית השקל כתרומה למשכן, לכפר על נפשו מחטא העגל.

המדרש מספר לנו שמשנה רבנו לא הבין מהי מחצית השקל ולכן השם הוציא מטבע של אש מתחת כסא הכבוד, הראה אותו למשה ואמר לו "זה יתנו" - כזה מטבע הם צריכים לתת.

נשאלת השאלה, האם משה באמת לא הבין מהו מטבע של חצי שקל? לא יכול להיות...

אבא/אמא: אלא, משה התפלא - כיצד נתינת מטבע של חצי שקל יכולה לכפר על חטא כזה חמור, כמו עוון העגל שהוא עבודה זרה ממש, השם ישמרנו - חטא שפוגם במהות הקשר של היהודי עם השם. איך יתכן שמספיקה נתינת מטבע בשביל לכפר על הנפש - על הפגם בקשר שבין יהודי להשם!?

חמוץ או מתוק?

ילד/ילדה: אדמו"ר הזקן מביא משל על שני סוגי העבודה משני מיני מאכלים. מאכלים שהם לכתחלה מתוקים וערבים לחך - זה פנגד עבודת הצדיקים שמתעסקים רק עם הדברים הטובים וה'מתוקים'. לעמת מאכלים חריפים או חמוצים, שצריך לתבל אותם היטב כדי שיהיו ראויים לאכילה, אבל דוקא להם יש כוח לעורר את האדם (כמו שמריחים משהו חריף בצום) - וכך עבודת הבינונים להלחם עם פתווי היצר ולהתגבר עליו, גורמת נחת רוח לה, יותר מכל דבר אחר, וזה מה שמשמח את הבינוני למרות העבודה הקשה.

ירידה צרה עליה

אבא/אמא: ומה קורה אם יש נפילות? על כך אנו לומדים בפרשה שלנו.

בפרשתנו מספר על החטא החמור ביותר, חטא העגל. אם כן, איך מתאים לקרא לפרשה כלה 'כי תשא' - מלשון נשיאה והרמת ראש, הרי היתה זו הנפילה הרוחנית הגדולה ביותר, בדיוק ההפך מהתרוממות הרוח?

ילד/ילדה: כתשובה מראה השם למשה מטבע של אש. השם רומז לו שאם הנתינה של המטבע היא מתוך 'אש' והתלהבות, אז זה יכול לכפר על הנפש. מדוע? כי ההתלהבות באה מה'אש' של הנשמה הרוצה להדבק עם השם בעת קיום המצוה. ואז, כאשר מתגלה הקשר של עצם הנשמה עם השם, יכולה להיות כפרה אפלו על חטא העגל.

אבא/אמא: כדי להמחיש את חשיבות ה'אש' וההתלהבות בקיום המצוה, מביא הרבי משל יפה (שיש אומרים שהמקור שלו הוא מהבעל שם טוב) מתלמיד שלמד צורפות. המורה הסביר לו איך לוקחים חתיכת כסף או זהב ויוצרים ממנה גביע או תכשיט. אבל הוא שחכ 'רק' פרט אחד 'קטן'. הוא שחכ ללמד אותו שכדי להתיר את הכסף או הזהב מכרמים אש... כמוכן שבלי האש, התלמיד לא הצליח ליצור שום דבר עם הכסף והזהב.

כך גם בעניינינו, נתינת המטבע לבד אין בכוחה להביא את הכפרה, אך האש וההתלהבות הבאה מעצם הנשמה היא זו שמכפרת על העוון.

אלא, המטרה של הירידה היא צרה העליה. אפלו מחטא העגל הצליחו בני ישראל 'להרים את ראשם', ולהגיע לדרגה גבוהה יותר, דרגה של בעלי תשובה.

ולכן דוקא עם הלוחות השניים שהם קבלו אחרי שה' אמר למשה "סלחתי כדברך", נוספו להם דברים שלא היו בלוחות הראשונים, כמו הלכות, מדרש ואגדות. כך גם אצל משה רבנו עצמו כתוב שכשהוא ירד עם הלוחות השניים קרן עור פניו.

אם כן, יהודי צריך לדעת שמכל מצב הוא יכול להתעלות ולהתרומם.

הלכה

גם אם אנחנו לא משלמים עלינו להיות בשמחה... בכך מעשה טוב והתגברות על היצר אנו זוכים לגרם נחת לה, ואפלו אם נכשלו חלילה, נתאמץ ונגיע למצב יותר טוב.

(מעובד ע"פ תניא פכ"ז, שיחת פרשת כי תשא תשנ"ב ועוד)

ילד/ילדה: ואיך האש וההתלהבות קשורה דוקא למצות מחצית השקל? למה דוקא במצוה הזו השם רומז לו את הכפרה הבאה מתוך 'אש' והתלהבות?

התשובה היא: מחצית! המסר של מצות מחצית השקל הוא שעל יהודי להרגיש שהוא רק חצי, ורק יחד עם הקדוש ברוך הוא, הוא יכול להיות שלם. התחושה הזו באה כאשר היהודי מגלה את הנשמה שלו - האש האלקית שבו, שהיא חלק אלו-ה ממעל ממש, וממנה באה ההתלהבות בקיום המצוה וגם הכפרה על החטא.

הלכה:

כל מצוה שאנו מקיימים יש לעשותה מתוך אש והתלהבות. ללמד בהתלהבות, להתפלל בהתלהבות, ולהתנהג באהבת ישראל מתוך שמחה גדולה.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ג שיחת פר' כי תשא)